

bleve gennemførte her. Folketinget fastede sig over Forslagene med stor Iver og ogsaa med den Grundighed, som selve deres Indhold fortjente, og de bleve gennemførte her i Salen og førte op i det andet Ting. Jeg behøver nu ikke at nævne alle de Forslag, som ere førte igennem her — ærede Medlemmer have dem i frisk Erindring — og jeg behøver heller ikke at nævne, hvilken Glæde disse Forslag have faaet i det andet Ting, det staar jo lige saa klart for de Herrer. Men alt dette, Ministeriets Holdning baade politisk og saglig set, og det Arbejde, som er blevet gjort i denne Sal, var Grunden til, at det afgaaede Ministerium fandt den Støtte i Folketinget, som det virkelig har fundet her. Det blev nok sagt fra Højres Side, den Gang denne Erklæring blev afgiven i Efteraaret — navnlig stod det en Tid omtrent hver Dag at læse i Højres Presse — at denne Erklæring vilde Venstre benytte til at styrte Ministeriet. Dette er imidlertid kun en Fabel. Venstre har ikke tænkt paa at benytte denne Erklæring til at styrte Ministeriet, tværtimod blev den og de Forslag, som senere bleve fremlagte, snarere et Grundlag for et begyndende Tillidsforhold mellem Ministeriet og Folketinget. At Ministeriet blev styrket, kan ikke paa nogen Maade regnes Folketinget til Last. Hvem der har styrket Ministeriet, skal jeg ikke her undersøge. Det ligger saa klart for, at ingen, som virkelig vil se uhibdet paa Sagen, kan være i Tvivl derom, og jeg tror, at den offentlige Mening allerede har fundet det rette, saa at hverken Udtalelser her eller i Pressen ville forandre den Dom, som allerede er fældet om den Ting.

Efter dette Tilbageblik er det naturligt, naar man nu staar lige over for et nyt Ministerium, da at spørge: Hvad er dette Ministeriums Opgave, og hvad er dette Ministeriums Program? Naar det kommer til Stykket, er det vel egentlig den eneste politiske Interesse, som knytter sig til denne Finanslovsbehandling at faa Bæstet om Ministeriets Program. Her ere vi imidlertid noget vanskeligt stillede, thi den ærede Konsejlspræsident nævnedes jo, at Ministeriet havde siddet saa kort — og det er jo et Faktum, som ingen kan finde Grund til at bestride — at dets Medlemmer ikke en Gang endnu havde haft Lejlighed til at konferere indbyrdes om Programmet og om den fremtidige Arbejdsplan. Derfor vilde han kun tale for sig selv som Finansminister, og han nævnedes da de Lovforslag, som han var til Ginds at forelægge i den Samling, der kommer til Efteraaret. Den Udsigt, som den ærede Finansminister der gav os, antager

jeg vil blive modtaget med Velvilje fra Folketingets Side. Den ærede Finansminister udtalte sig dernæst nærmest i sin Egenskab som Konsejlspræsident saaledes, at det vilde blive Ministeriets Hovedopgave at stræbe hen til en ligelig Forhandling mellem Tingene. Ogsaa det tror jeg, at man vil sætte Pris paa fra Folketingets Side. Vi ere slet ikke saa forvante i Retning af en ligelig Forhandling imellem Tingene, saa det er nok muligt, at vi, naar en saadan bliver stillet os i Udsigt, ville være helt glade. Medens vi saaledes, saglig set, staa uden noget i alt Fald fuldstændigt Program fra Ministeriets Side, gælder dette i endnu højere Grad politisk set. En saadan Udtalelse som den, der faldt fra den afgaaede Konsejlspræsident paa Ministeriet Reedtz-Thotts Vegne i Efteraaret, er ikke fremkommen her i dette Djeblit, og dette vil jo sikkert gøre det Indtryk, at lige som vi forud for Efteraaret 1896 over for Ministeriet Reedtz-Thott stode med en utrøg Følelse og med en Følelse af Ministeriets noget usikre Stilling, saaledes ville vi ogsaa indtil videre komme til at staa med en utrøg Følelse over for dette Ministerium i politisk Henseende, saa at dette Ministeriums politiske Stilling lige over for os vil blive paa samme Maade usikker som Ministeriet Reedtz-Thotts Stilling var forud for Efteraaret 1896. Jeg benytter blot Lejligheden til at gøre opmærksom derpaa, det er jo muligt, at den kommende Tid og navnlig det Arbejde, vi staa lige over for i næste Samling, vil bringe større Klarhed. For Djeblifket, naar Hensyn, som sagt, tages til den korte Tid, i hvilken Ministeriet har fungeret og til de Udtalelser, der ere faldne, kan jeg kun understrege det Punkt, at politisk set staa vi over for dette Ministerium paa samme Maade, som vi stod over for Ministeriet Reedtz-Thott forud for Efteraaret 1896. Alligevel kan jeg ved denne Lejlighed ligesom hver Gang tidligere slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) om, at Ministeriet ikke her skal blive mødt med forudfattet Uvilje, men at det Arbejde, som vi komme til at gøre sammen — forhaabentlig til Fædrelandets Gavn — vil komme til at blive præget af Ministeriets Stilling over for os. Er Ministeriet villigt til at optage Forhandling med os paa Forfatningens Grund og for Reformer, som jo igennem denne Vinters Arbejde her ere antydede, saa staa ogsaa vi over for dette Ministerium villige til at optage et saadant Arbejde. Vor Forfatningsopfattelse er jo nævnt her saa tidt og ofte, at jeg ikke synes, der er Anledning til at tage den frem igen,